

Eksamenssæt B til kapitel 6: Borgerkrigen og det moderne USA

Materiale:

- **Bilag 1:** Catherine Edmondston om optakten til borgerkrigen, 27. december 1860 (0,6 normalside)
- **Bilag 2:** Mary Jones om optakten til borgerkrigen, 3. januar 1861 (0,5 normalside)
- **Bilag 3:** Judith W. McGuire om udbruddet af borgerkrigen, 10. maj 1861 (0,5 normalside)
- **Bilag 4:** Sallie Brock Putnam om brødoprøret i Richmond, 1867 (0,6 normalside)
- **Bilag 5:** Tegning i *Frank Leslie's Illustrated Newspaper*, 23. maj 1863 (0,5 normalside)
- **Bilag 6:** Reklametegning for "Aunt Jemima Pancake Flour" i *Saturday Evening Post*, 20. november 1920 (0,5 normalside)

Normalsider i alt: 3,2

Bilag 1: Catherine Edmondston om optakten til borgerkrigen, 27. december 1860 (0,5 normalside)

Catherine Edmondston (1823-1875) levede med sin mand på en plantageejendom i Halifax County, North Carolina. I julen 1860 besøgte hun sin forældre, der boede i Aiken, South Carolina. Teksten er et uddrag fra hendes dagbog.

Kvinderne i SC [South Carolina] udviste en sådan grad af entusiasme og alvorsfuldhed i deres krigsforberedelser, at de var et sublimt udtryk for sammenhold og selvopofrelse. De brugte al deres tid på at skrabe bomuldshår sammen for at lave forbindinger og lærte sågar at lave patroner. En kvinde i Aiken lavede 500 patroner med sine egne hænder. En sådan fælles handlekraft på tværs af alle klasser har man aldrig tidligere set.

Efter at have løsrevet sig fra De Forenede Stater, og under ledsagelse af spot og latter, dannede South Carolina med sindsro sin egen regering og forberedte sig helt alene på krig. I første omgang trak vi på smilebåndet, når nyhederne fra Washington blev anbragt under rubrikken ”Nyheder fra udlandet”, men vi kom hurtigt på andre tanker, da vi så, hvordan alle yderst alvorsfuldt opfattede og talte om dem. Jeg tænkte tit: ”Er det virkelig kommet så vidt?” Bare hr. Buchanan i ro og mag ville trække tropperne tilbage fra [Fort] Sumter. Lad SC gå sine egne veje i fred. Måske vil [South Carolina] efter et stykke tid opdage, at hr. Lincoln ikke blander sig i slaveriet, og vende tilbage, så denne truende splittelse af vort land kan undgås.

Brooks D. Simpson o.a. (red.): *The Civil War. The First Year Told by Those Who Lived It*, Library of America 2011, s. 164. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 2: Mary Jones om optakten til borgerkrigen, 3. januar 1861 (0,5 normalside)

Mary Jones (1808-1869) levede med sin mand på en plantageejendom i Liberty County, Georgia. Hendes ældste søn, Charles Jr., var advokat i Savannah. Teksten er et uddrag fra et brev, som Mary Jones sendte sin søn i begyndelsen af 1861.

Min kære søn,

Vi modtag i dag dine kærlige hilsener, og fra hjertets dyb sender vi også de bedste ønsker til dig – ”Godt nytår!” - selv om alt desværre tyder på, at det kun bliver fuld af prøvelser og lidelser. Men ”Gud er vores tilflugt og styrke, en nærværende hjælp i

prøvelsens tid. Derfor vil vi ikke være bange.” [...]. Jeg er sikker på, at Gud vil være med os.

Jeg gribes af en ubeskrivelig tristhed, når jeg tænker på vor engang så glørværdige union, som nu falder fra hinanden. Hvad skal der blive af vore børnebørns nationale stolthed og ære? Vi har intet alternativ; vi er nødsaget til at beskytte os mod den fuldstændige ødelæggelse udført af dem, som har revet ethvert nationalt bånd af sammenhold, tiltro og kærlighed midt over og tilintetgjort det. Da du og din bror var mindre, besøgte vi Independence Hall, og ved foden af en statue af Washington fik jeg jer til at love at støtte og forsvare unionen. *Denne union* er død, og I er ikke længere bundet af jeres moders løfte.

Brooks D. Simpson o.a. (red.): *The Civil War. The First Year Told by Those Who Lived It*, Library of America 2011, s. 178. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 3: Judith W. McGuire om udbruddet af borgerkrigen, 10. maj 1861 (0,5 normalside)

Judith W. McGuire (1813-1897) levede i Alexandria, Virginia, hvor hendes mand var rektor på Episcopal High School of Virginia. Da nordstatshæren i slutningen af maj 1861 indtog Alexandria, flygtede hun sammen med sin familie og boede fra februar 1862 i Richmond. Teksten er et uddrag af hendes dagbog.

Krigen synes uundgåelig, og selv om jeg forsøger at fordrive tiden, hænger en tung sky over os alle. [I lang tid har] kvinderne i Alexandria og omegn været travlt optaget af at sy til vores soldater. Skjorter, bukser, jakker og sengelinned af det kraftigste materiale er blevet lavet af de sarteste hænder. Alle uanset alder og stand mødes nu i fællesskab. Vi må alle arbejde for vort land. Vore soldater skal forsynes. Hele nabolaget mødtes i vores stald, og der blev lagt beslag på vores symaskine i ugevis. Alle medbragte selv sakse og nåle. Hver dag var fuld af liv og munterhed. Begejstringens og fædrelandskærlighedens ild blussede i en sådan grad i os, at den truede med at fortære os, hvis ikke vores snakketøj havde fungeret som sikkerhedsventil. Hvor vi dog arbejdede og snakkede og hidsede hinanden op! Vi blev grebet af en fælles følelse, og vi følte hverken tvivl eller frygt. Vi tror alle fuldt og fast på vor sags retfærdighed og vore mænds tapperhed og først og fremmest på Guds velsignelse!

Brooks D. Simpson o.a. (red.): *The Civil War. The First Year Told by Those Who Lived It*, Library of America 2011, s. 355-356. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 4: Sallie Brock om brødoprøret i Richmond, 1867 (0,6 normalside)

Sallie Brock (1831-1911) flyttede med sin familie til Richmond i 1858. I 1867 udgav hun sine erindringer, hvorfra uddraget om brødoprøret i begyndelsen af april 1863 stammer. I 1882 blev Sallie Brock gift med Richard F. Putnam.

Spektakelmagerne var en uensartet hob af hollændere, irere og frie negre – mænd, kvinder og børn – der var bevæbnet med pistoler, knive, hamre, økser og alle mulige andre våben, der kunne anvendes til at forsvare sig med eller bruges til deres egentlige formål, nemlig at bryde ind i forretninger for at stjæle. Aldrig har man set lignende skamløse og udfordrende tyverier, der ved højlys dag en lys morgen i foråret bragte skam over Richmond. Det højlydte krav om brød, som startede voldshandlingerne, blev hurtigt tavst, og spektakelmagerne kastede sig nu ikke længere over madvarer, men rettede deres opmærksomhed mod andre ting, sko osv. Man så kvinder tynget ned af store mængder af sålelæder eller slæbende på tunge kavaleristøvler, mens de truede med deres store knive og erklærede, selv om de tydeligvis var velnærede, at de var ved at dø af sult – men det var svært at forestille sig, hvordan de nogensinde skulle kunne fortære alle de fødevarer, som tyngede dem ned. [...]

De sande lidende tilhørte ikke den gruppe, der kunne finde på at anvende vold for at få brød; det var derimod de mest agtværdige og kultiverede af vore borgere, som på grund af forretningslivets suspendering ofte blev pålagt de mest uværdige lidelser, og de hjælpeløse flygtninge, der drevet fra hus og hjem måtte søge tilflugt i den overbefolkede by, der på dette tidspunkt ikke kunne brødføde sine egne indbyggere og derfor slet ikke kunne magte at modtage det stigende antal, som dagligt kom hertil på grund af begivenhedernes gang.

Sallie Brock Putnam: *Richmond During the War. Four Years of Personal Observations* (1867), University of Nebraska Press 1996, s. 208-210. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 5: Tegning i *Frank Leslie's Illustrated Newspaper*, 23. maj 1863 (0,5 normalside)

Frank Leslie's Illustrated Newspaper udkom første gang i 1855 i New York. Tegningen fra maj 1863 var en kommentar til de såkaldte brøduprør i Richmond og andre sydstatsbyer i foråret 1863. Titlen på tegningen, "Sowing and Reaping", kan oversættes med: "Som man sår, høster man." Under tegningen til venstre står der i oversættelse: "Sydens kvinder tvinger deres mænd til at gøre oprør." Under den højre tegning lyder teksten i oversættelse: "Sydens kvinder mærker oprørets følger og laver brøduprør."

Wikimedia Commons

Bilag 6: Reklametegning for "Aunt Jemima Pancake Flour" i *Saturday Evening Post*, 20. november 1920 (0,5 normalside)

Tegningen var en del af en reklame for et populært morgenmadsprodukt, der stadig kan købes i USA. Tegningen blev ledsaget af en omfattende tekst, der handler om en sydstatsgeneral, der er blevet afskåret fra sin hær, men får morgenmad af tante Jemima og således styrket undgår at falde i hænderne på nordstatssoldaterne. Figuren Aunt Jemima blev skabt efter Den Amerikanske Borgerkrig som en tilføjelse til de såkaldte minstrel-shows, der opstod i USA i 1830'erne, hvor hvide varietékunstnere med sortsværtede ansigter efterlignede og karikerede negerslavernes sang og dans.

Wikimedia Commons